

Китоби Дониёл — Рақами Сездеҳ

Сирри айёми охирзамон

Jeff Pippenger

2023-12-08

Боби дуҷуми Дониёл фариштаи дуҷуми Ваҳйи чордахумро ифода менамояд. Аз ин рӯ, он дуҷуми се озмоишро ифода мекунад, ки ҳамчун озмоиши ғизой муаррифӣ шудааст, пас аз он озмоиши биной меояд, ва бо озмоиши лакмусӣ анҷом меёбад. Ҳар сеи ин озмоишҳо, ки ҳамчунин аломатҳои роҳнамои нубувватӣ мебошанд, дар паёми фариштаи якуми Ваҳйи чордахум вучуд доранд. Чунон ки бо фариштаи якуми Ваҳйи чордахум аст, боби якуми Дониёл низ ҳар яке аз ин се озмоишро дар бар мегирад.

Санҷиши дуҷум, ё паёми фариштаи дуҷум, дар поёни санҷиши аввал оғоз меёбад. Боби дуҷум аз паси боби аввал меояд. Хулосаи санҷиши дуҷум бе фосила санҷиши сеюмро оғоз мекунад. Давраи замоне, ки бо санҷиши дуҷум ифода шудааст, бо ҳафтад соли асорати Дониёл рамзгузори гардида буд, ки бо забт шудани Еҳӯёким оғоз ёфта, бо фармони Куруш ба анҷом расид. Ҳангоме ки анҷоми он ҳафтад сол наздик мешуд, Дониёл ба воситаи Каломи нубуввати Худо дарк кард, ки анҷом қариб фаро мерасад.

Дар соли аввали подшоҳии Дориюш, писари Аҳашверӯш, аз насли модӣён, ки бар мамлакати калдониён подшоҳ таъйин гардида буд, ман, Дониёл, дар соли аввали ҳукмронии ӯ аз китобҳо шумораи солҳоро дарёфтам, ки каломи Худованд дар бораи онҳо ба Ирмиёи набӣ нозил шуда буд, ки харобиҳои Ерусалим ҳафтад сол ба анҷом хоҳанд расид. Дониёл 9:1, 2.

Дониёл қавми Худоро дар рӯзҳои охир намояндагӣ мекунад, ки маънои рамзии ҳафтад соли асириро мешиносанд, ва ин шинохт андаке пеш аз анҷоми он ҳафтад соли рамзӣ ба амал меояд. Қавми Худо асирии ҳафтадсоларо дуруст дарк кардаанд, аммо он чи Дониёл намояндагӣ мекунад, ин фаҳмиш аст, ки он ҳафтад сол давраи нубуввати аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбе намояндагӣ мекунад. Барои Дониёл, он солҳо бо фармони Куруш ба поён расиданд, ки дар рӯзҳои охир қонуни якшанберо дар Иёлоти Муттаҳида намояндагӣ мекунад.

Чанде пеш аз қонуни якшанбе, қавми Худо ба фаҳмиши нубувватӣ, ки бо ҳафтад соли рамзӣ ифода ёфтааст, бедор карда мешаванд. Он солҳои рамзӣ бо Еҳӯёким оғоз ёфтанд, ки ӯ намояндаи 11 сентябри соли 2001 мебошад, вақте ки бо омадани Ислон аз Вайи сеюм, фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаҷдахум нозил шуд ва сукути Бобилро эълон намуд. Сукути Бобил паёми фариштаи дуҷумро ифода мекунад, ва дар 11 сентябри соли 2001 давраи дуҷуми имтиҳон барои онҳое, ки китоби пинҳонро, ки дар дасти фаришта буд, хӯрданд, оғоз ёфт. Он давра, ки бо ҳафтад соли рамзӣ ифода шудааст, то ҳуди қонуни якшанбе идома меёбад.

Чун интиҳо наздик меояд, чунон ки ин дар намунаи Дониёл дар соли аввали Дориюш нишон дода шудааст, қавми Худо ба озмоиши сурати ҳайвон бедор карда мешаванд. Онҳо пештар

баъзе аз ҳақиқатхоеро, ки бо озмоиши сурати ҳайвон вобастаанд, дарк карда буданд, вале он бахше, ки онҳоро андаке пеш аз анҷоми давраи нубуввати фариштаи дуҷум ба фаҳми он меоранд, дар торикӣ пинҳон буда буд. Ҳамон тавре ки Дониёл Каломи нубуввати Худоро меомӯхт ва сипас аз аҳамияти ҳафтод сол огоҳ гардид, ӯ ба дуо роҳнамун шуд, чунон ки пештар низ, вақте аз таҳдиди ҳаёт ё марги Набукаднесар дар бораи хоби сурати ӯ огоҳ шуда буд, ба дуо роҳнамун гардида буд. Дар боби нӯҳуми Дониёл, ҳамчунин дар боби дуҷуми Дониёл, вақте ки Дониёл дуо мекард, ӯ нури нубувватиро дарёфт намуд.

Бале, хангоме ки ман дар дуо суҳан мегуфтам, ҳамон мард Чабраил, ки ӯро дар рӯёи аввала дида будам, бо парвози тез назди ман расид ва қариб вақти қурбонии шомгоҳӣ ба ман даст расонд. Ва ӯ маро огоҳонид, бо ман суҳан гуфт ва гуфт: «Эй Дониёл, алҳол ман берун омадам, то ба ту хирад ва фаҳмиш бидиҳам». Дониёл 9:21, 22.

«Маҳорат ва фаҳм»е, ки ба Дониёл хангоми дуо гуфтаниш дода шуд, бо дуои ӯ дар боби дуҷум мувофиқат мекунад.

Он гоҳ Дониёл ба хонаи худ рафт ва ин амрро ба Ҳананё, Мишоил ва Азарё, ёронаш, маълум кард, то ки онҳо аз Худои осмон дар бораи ин сирр марҳамат талаб намоянд; то ки Дониёл ва рафиқонаш бо бақияи ҳакимони Бобил ҳалок нашаванд. Он гоҳ ин сирр ба Дониёл дар рӯёи шабона ошкор карда шуд. Он гоҳ Дониёл Худои осмонро муборак хонд. Дониёл 2:17–19.

Қатра ба қатра, дуои дугонаи Дониёл дар асл як дуо аст. Ҳар ду дар ҷараёни таърихе дода шудаанд, ки ба таври рамзӣ озмоиши намоёнии фариштаи дуҷумро ифода мекунад ва он миёни 11 сентябри соли 2001 ва қонуни якшанбеи ба зудӣ фарооянда ба вуқӯ мепаївандад. Бо таҳдиди марги наздик аз ҷониби Набукаднесар ва бо дониши нубуввати ҳам ҳафтод соли Ирмиё ва ҳам савганди ҳафтқаратаи Мусо, Дониёл дуои Ибодот боби бисту шашумро ба ҷо меорад, дар ҳоле ки аз Худо хоҳиш мекунад, ки сирри ниҳони нубуввати пешгӯии Китоби Муқаддасро бар ӯ ошкор намояд. Ҳамон сирре, ки Юҳанно онро «Ваҳйи Исои Масеҳ» меномад.

Дар боби нӯҳум, Дониёл дар гузариши байни ду подшоҳӣ қарор дорад. Бобил тоза ба дасти мадиён ва форсиён сукут кардааст, зеро он соли аввали Дорёш аст; бинобар ин, қавми Худо дар айёми охир дар нуктаи гузарише қарор дода мешаванд, ки дар ҳаракати фариштаи аввал ва ҳамчунин дар ҳаракати фариштаи сеюм ишора ва муайян гардида буд.

Ҳаракати миллери филаделфиявӣ дар соли 1856 ба Лоадикия гузашт, ва ҳаракати лоадикиявии Future for America дар анҷоми сеюним рӯзи мурда хобидан дар кӯчаи Ваҳй боби ёздаҳ, ба ҳаракати филаделфиявӣ мегузарад. Имтиҳоне, ки бо ҳаракати филаделфиявии миллерчиён аз соли 1856 то 1863 ноқомона гузаронида шуд, ба таълимоти «ҳафт замон» вобаста буд.

Санҷиш барои ҳаракати Лоадикияи Future for America ба зарурати шинохтани ҳолати парокандаи онҳо вобаста аст, ва сипас ворид шудан ба дуо ва таҷрибаи Левиён боби бисту шаш. Дониёл дар замони гузариш миёни салтанатҳои Бобил ва Модаё Форс қарор дошт, ва андаке пеш аз анҷоми давраи ҳафтодсолае буд, ки бо фармони Куруш муайян шудааст.

Ҳафтод сол заминаи дуои Дониёл аст, ва ҳафтод сол «ҳафт вақт»-и Мусоро ифода мекунад. Ҳар ду дуои Дониёл бо замони гузарише мутобикат доранд, ки бо «ҳафт вақт» дар ҳаракати фариштаи аввал, ва ҳамчунин дар ҳаракати фариштаи сеюм ишора шудааст.

«Сирре», ки бар Дониёл ошкор мегардад, ваҳйи ҳайкали Набукаднесар аст. «Сирри» ҳайкали Набукаднесар дар рӯзҳои охир он аст, ки он на чор, балки ҳашт подшоҳиро намояндагӣ мекунад. Дар мақолаҳои пешина, ки дар баҳши «Ҳаштум аз ҳафт аст» қарор доранд, ин ҳақиқат аллакай пешниҳод шудааст. Дар дохили он сирр ваҳйи нуктаи гузариш нуҳуфтааст, вақте ки ҳаштум меояд, ки аз ҳафт аст. «Сирри» ҳайкали Набукаднесар тасдиқи эҳёи шоҳи протестантизми ҳақиқӣ ва шоҳи ҷумҳурихоҳист. Ҳар дуи он эҳёи муайян месозанд, ки ҳар як шоҳ ҳаштум аст, вале аз ҳафт аст; ва гузариш аз шашум ба ҳаштум барои ҳар ду шоҳ дар заминаи нубуввати озмоише сураи мегарад, ки бо «ҳафт бор»-и Мӯсо алоқаманд аст. Ин гузариш, чунон ки Дониёл онро намояндагӣ мекунад, андаке пеш аз фармони Куруш, ки фармони қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида ۱ намояндагӣ мекунад, ба амал меояд. Сипас, ҳангоми қонуни якшанбе, дар ҳаракатҳои босуръат, захири марговари папагӣ шифо меёбад, зеро папагӣ ба сари ҳаштуме табдил меёбад, ки аз ҳафт аст, ва он низ аз як гузариши нубуввати мегузарад, чунон ки онро ҳайкали Набукаднесар дар Дониёл боби ду намояндагӣ мекунад.

Бинобар ин, Дониёл назди Арийӯх, ки подшоҳ ӯро барои нобуд кардани ҳақимони Бобил таъйин карда буд, даромад; ӯ рафта, ба вай чунин гуфт: «Ҳақимони Бобилро нобуд макун; маро ба ҳузури подшоҳ биёр, ва ман таъбири онро ба подшоҳ маълум хоҳам кард». Он гоҳ Арийӯх Дониёлро шитобон ба ҳузури подшоҳ овард ва ба ӯ чунин гуфт: «Ман аз миёни асирони Яҳудо марде ёфтам, ки таъбирро ба подшоҳ маълум хоҳад кард». Подшоҳ ҷавоб дода, ба Дониёл, ки номаш Белтешассар буд, гуфт: «Оё ту метавонӣ он хоҳери, ки ман дидаам, ва таъбири онро ба ман маълум кунӣ?» Дониёл 2:24–26.

Вақте ки ба Дониёл он сир ошкор карда мешавад, ҳар ду номи ӯ зикр мегарданд, ва ҳамин тавр муайян мешавад, ки ӯ қавми аҳдро намояндагӣ мекунад, ки дар айёми охир акнун ба ҳаракати Филадельфиягии яқсаду ҷиҳили ҷаҳор ҳазор гузаштаанд. Ӯ ҳислати банди Худоро зоҳир менамояд, зеро хоҳиш мекунад, ки ҳеҷ кас ба сабаби нотаъониаш дар фаҳмидани «сир» қушта нашавад. Ҳислати ӯ бо ҳислати Ариох, банди Набукаднесар, ки мехоҳад барои ёфтани Дониёл назди подшоҳ эътибор ба даст оварад, муқоиса карда мешавад. Сипас Дониёл фарқиятро миёни зуҳури ҳақиқии нубувват ва зуҳури ҳақимони Бобил муайян месозад, вақте ки ба саволи Набукаднесар бо саволе посух медиҳад; ва он гоҳ, бар хилофи Ариох, аз фаҳмиши худ дар бораи «сир» барои боло бурдани худ суд намебарад, балки баръакс Худои осмонро сарафроз мегардонад.

Дониёл дар ҳузури подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Он сирре ки подшоҳ талаб кардааст, ҳақимон, мунаҷҷимон, ҷодугарон ва қоҳинон наметавонанд ба подшоҳ ошкор созанд; аммо Худое дар осмон ҳаст, ки асрорро ошкор мекунад ва ба подшоҳ Набукаднесар маълум месозад, ки дар айёми охир ҷӣ воқеъ хоҳад шуд. Хоби ту ва рӯйҳои сари ту бар бистарат инҳоянд». Дониёл 2:27, 28.

Дониёл баёни «роз»-и худро бо он оғоз мекунад, ки онро ҳамчун «роз»-е муайян месозад, ки он чиро, ки дар рӯзҳои охир хоҳад буд, шарҳ медиҳад. Розӣ таърихи пинҳонии ҳафт раъд он чиро, ки дар рӯзҳои охир хоҳад буд, муайян месозад. Ҳайкали Набукаднесар унсуре аз розӣ рӯзҳои охир аст, ки андаке пеш аз басташавии муҳлати имтиёз кушода мегардад. Он андаке пеш аз басташавии муҳлати имтиёз, дар замони гузарише ошкор карда мешавад, ки дар он ҳар ду шоҳи ҳайвони заминӣ ба ҳаштуме, ки аз ҳафт аст, табдил меёбанд, чунон ки Дониёл дар соли аввали Дорёш нишон медиҳад.

Вале ту, эй подшоҳ, фикрҳои ту бар бистарат ба дили ту омаданд дар бораи он чи баъд аз ин воқеъ хоҳад шуд; ва Ё, ки асрорро ошкор месозад, ба ту маълум кард, ки чӣ воқеъ хоҳад шуд. Аммо дар бораи ман, ин сир ба ман на ба сабаби ҳикмате ки дар ман бештар аз ҳар зиндае бошад, ошкор гардидааст, балки барои онҳое ки таъбирро ба подшоҳ маълум хоҳанд кард, то ту фикрҳои дили худро бидонӣ. Дониёл 2:29, 30.

Дониёл ҳақиқатро бо шӯҳиди дуҷум дар бораи он ки хоби Набукаднесар ба айёми охир тааллуқ дорад, устувор месозад, ҳангоме ки мегӯяд: «Он ки асрорро ошкор месозад, ба ту маълум гардонидаст он чиро ки ба вуқӯъ хоҳад омад», «баъд аз ин». Сипас Дониёл муайян мекунад, ки ин асрор барои ӯ дода нашуда буд, ва на аз он сабаб ки ӯ аз ҳар инсонӣ дигар ҳикмати волотаре дошт, балки ин «асрор» ба Набукаднесар «барои онҳое» дода шуд, «ки таъбирро маълум хоҳанд кард». Ин «асрор» барои онҳое дода шуд, ки «таъбир»-и хобро ба подшоҳи рӯзҳои Бобил дар айёми охир пешниҳод хоҳанд кард. Ин асрор махсусан барои яксаду чилу ҳазор дода шуд, зеро «асрор» барои онҳое аст, ки дар рӯзҳои охир сукути ниҳонии Бобилро эълон мекунанд. Он гоҳ Дониёл хоб-суратеро, ки дар торикӣ пинҳон шуда буд ва озмоиши ҳаёт ё мамотро ба вучуд оварда буд, ошкор месозад.

Ту, эй подшоҳ, дидӣ, ва инак ҳайкали бузурге. Ин ҳайкали бузург, ки дурахши он бисёр олиҷаноб буд, пеши ту истода буд; ва сурати он даҳшатнок буд. Сари ин ҳайкал аз тиллоӣ холис буд, сина ва бозуҳояш аз нуқра, шикам ва ронҳояш аз мис, Пойҳояш аз оҳан, ва панҷаҳои пойҳояш қисман аз оҳан ва қисман аз гил. Ту менигаристӣ, то он даме ки санге бе дасти инсон бурида шуд, ва он ҳайкалро бар панҷаҳои пойҳояш, ки аз оҳан ва гил буданд, зад ва онҳоро пора-пора кард. Он гоҳ оҳан, гил, мис, нуқра ва тилло ҳама якҷоя пора-пора шуданд, ва монанди қоҳи хирмани тобистон гардиданд; ва бод онҳоро бурд, ба тавре ки дигар барои онҳо ҷойе ёфт нашуд; ва он санге ки ҳайкалро зада буд, ба кӯҳи бузурге табдил ёфт ва тамоми заминро пур кард. Ин аст хоб; ва таъбири онро низ пеши подшоҳ хоҳем гуфт. Дониёл 2:31–36.

Хоби Набукаднесар салтанатҳоро, ки дар пешгӯии Китоби Муқаддас аз замони ӯ то айёми охир муайян шудаанд, ошкор намуд; дар он айём садӯ чилу чор ҳазор нафар, ки аз ҷониби Дониёл дар ҳузури Набукаднесар, ва аз ҷониби он санге ки бе дастон бурида шуд, намояндагӣ мешаванд, салтанатҳои заминиро, ки дар он пайкара тасвир шудаанд, nobуд месозанд; ва он гоҳ он санг ба кӯҳе мубаддал мегардад, ки тамоми заминро пур мекунад. Ин хоб дар бораи айёми охир буд, дар он нуқтаи гузариши пешгӯёна, ҳангоме ки охири сирри пешгӯёна ба садӯ чилу чор ҳазор ошкор карда мешавад.

Ҳамчун парчами шохи ҳақиқии протестантӣ, онҳо он гоҳ паёми фариштаи сеюмро ба ҷаҳоне, ки ба ҳалокат меравад, мебаранд. Он паём дар вақти қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида, ҳангоме ки нишони ҳайвон қорӣ карда мешавад, ба нидои баланд вусъат меёбад. Пеш аз он фармон, онҳое ки дар рӯзҳои охир аз ҷониби Дониёл муаррифӣ шудаанд, бояд бо озмоиши сурати ҳайвон рӯ ба рӯ гарданд. Он озмоиш озмоиши аёни аст ва талаб мекунад, ки ҳаракатҳое, ки фармони қонуни якшанбе ба вучуд меоранд, аз ҷониби онҳое ки аз ҷониби Дониёл муаррифӣ шудаанд, дида шаванд. Онҳо озмуда мешаванд, то маълум гардад, ки оё онҳо он усули илоҳиро интихоб кардаанд, ки ба онҳо имкон медиҳад озмоиши суратро, ки дар ториқӣ пинҳон аст, бубинанд. Озмоиши онҳо ғурутани шахс ва эътирофро дар бар мегирад. Он эътирофи онро дар бар мегирад, ки ба Дониёл дар ҳама ва рӯёҳо фаҳмиш дода шуда буд, зеро агар онҳо аз шунидани овози Дониёл, ки дар биёбон нидо мекунад, сар печанд, ин мисли он аст, ки касоне, ки дар айёми Масеҳ паёми Яҳёи Таъмиддиҳандаро рад карданд.

Ҳоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки китобҳои Дониёл ва Ваҳй якдигарро такмил медиҳанд, ва калимаи «такмил», ки ӯ ба қор мебарад, маънои ба қамол расониданро дорад. Дар охири моҳи июли соли 2023, Шери сибти Яҳудо ба қушодани муҳрҳои Ваҳйи Исои Масеҳ оғоз намуд, ҷунон ки ӯ ваъда дода буд, ки онро қаме пеш аз баста шудани давраи имтиёз анҷом хоҳад дод. Бо ин амал, ӯ ҳақиқатҳои Китоби Муқаддасро муайян кард, ки пештар дуруст фаҳмида шуда буданд, аммо қанун мебоист дар қорҷӯби айёми охир фаҳмида шаванд.

Яке аз он ҳақиқатҳо ду шояди Ваҳй боби ёзда аст. Дигараш он таърихест, ки иҷрошавии қомили «ҳафт раъд»-и Ваҳй боби даҳ мебошад. ӯ аз ҳамаи муқаддаси ислоҳот ҳақиқатҳое ба миён овардааст, ки дар қораи ноумедии 18 июли соли 2020 қухан меғунд. ӯ қор аломатеро, ки дар ҳама яке аз ҳамаи муқаддаси ислоҳот ҳастанд ва таърихи қувватёбии паёми аввалро то доварӣ тасвир мекунанд, ба тарзе истифода бурдааст, ки то ин дам ҳеҷ гоҳ шинохта нашуда буд. Дониёл боби ду бисёре аз ин мафҳумҳоро ба қамол мерасонад, ҳарқанд ин ҳақиқатҳои ақиқ қораи онҳое, ки аз ҳурдани методологияи муайяншуда ҳамчун Алфа ва Омега қарпечӣ мекунанд, дар ториқӣ пинҳонанд.

Дар анҷоми ин омӯзиши боби дуҷоми Дониёл, мо баъзе аз ҳақиқатҳо ва аломатҳои роҳро, ки ба қоситаи боби дуҷоми Дониёл ба қамол қаснда мешаванд, қамъбаст намуда, бо қам меқавандем. Бо ин қор, мо муайян месозем, ки он қирре, ки дар рӯёи шабона ба Дониёл ошқор қарда шуд, маҳз қамин ҳақиқатҳоро намоёндагӣ мекунад.

Мо ҳулоса ва натиҷаро дар мақолаи оянда баён хоҳем қард.

«Қудованд қоситаҳои муқарраршудаи Қудро дорад, то бо мардум дар ҳамоғиҳо ва бозғаштқояшон рӯ ба рӯ шавад. Паёмқасони ӯ қиристода мешаванд, то шаҳодати равшану ошқоро биёранд, онҳоро аз ҳолати ҳоболудаашон бедор созанд ва қуханони қаронбаҳои ҳаёт, яъне Навиштаҳои Муқаддасро, қораи фаҳмиши онҳо биқшоянд. Ин одамон набояд танҳо воизон бошанд, балки қодимон, қарандақони нур, қосбонони вақдор бошанд, ки қатарии таҳдидқунандаро хоҳанд дид ва мардумро оғоҳ хоҳанд қард. Онҳо бояд ба Масеҳ дар қайрати қиддиашон, дар ҳикмати мулоҳизақоронаашон, дар қӯшишҳои шахсияшон — қӯтоҳ қарда гӯем, дар қамоми ҳизмати қуд — монанд бошанд.

Онҳо бояд бо Худо иртиботи зинда дошта бошанд ва бояд бо пешгӯиҳо ва дарсҳои амалии Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид чунон ошно гарданд, ки тавонанд аз ганҷинаи каломи Худо чизҳои нав ва кӯҳнаро бароранд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 251.